

Novica o najdenem dragem kamnu se je naglo razglasila daleč okrog. Vsak je privoščil revnim vdovam to veliko blago, ker bile so pobožne, bogaboječe, vljudne in poštene.

Biser so pozneje oddale tadanjemu vladarju, ki je dal sezidati velik grad na ravno tistem kraji, kjer so revne vdove drag kamen našle, pa jim je še tudi veliko gotovega denarja in pa tudi zemljišča dal.

V tem gradu, ki so mu sploh rekli „biserni grad,“ so vdove mnogo let prav zadovoljno in veselo živele. Po njihovej smrti so dobili grajščino njih sorodniki in še zdaj ima „biserni grad“ več lastnikov in gospodarjev.

Vsi so pazljivo poslušali Figovca, posebno pa Matiček. Tudi Matičkovemu očetu je bila to prav neznana povest.

„Ako imate časa in terdne noge, skočite s sinčekom gori, pa bote še zdaj staro podobo videli, ki nam predstavlja prve lastnice te velike grajščine še o tistem času, ko so kosti pobirale.“

In res se oče z Matičkom gori podajo. Skozi velike dvorane prišli so v majhno čumnato, kjer ie visela ta-le podoba:

Spremljevalec jima je vse poterdil, kar je pripovedoval Figovec o tem čudnem gradu.

„Pač da je marsikaj čudnega nasvetu“ rečejo oče, ko se z Matičkom zopet navzdol k slamnatej strehi spustijo.

Matiček je pa ves čas imel Figovca pred očmi, in kot dijak jo je tudi vsaki pot k njemu zavernil, kedarkoli je o šolskih počitnicah domu mahal.

D e ž.

Aničini starši so imeli zunaj mesta prav lep in velik vert. Nekega popoldne vzamejo oče Ančiko seboj, ko so ravno šli delat v vert. Bilo je zelo vroče in cvetlice so pobesile svoje glavice. Oče so sejali in sadili v vertu, Ančika se je pa igrala s kamenjem in cveticami. Med tem se privlečejo črni oblaki na nebu in dež je začel padati v majhnih kapljicah na zemljo. Oče primejo hitro Ančiko za rokó ter pravijo: „Le hitro pojdiva, drugače bova vsa mokra!“

Hitela sta, kolikor sta mogla, a vendar sta bila do kože mokra, ko sta prišla domú. Ančika gre k materi in toži čez dež, ki jej ni pripustil nedolžnega veselja, katero je imela s cveticami na vertu. Mati dadó Ančiki najpred suho obleko, da se preobleče, potem jej dadó tudi kruha in hrušek za kosilce. Ančika je bila že lačna in kosilce se jej je prilegalo. „Nó, Ančika“ rečejo mati, „kako ti diši kruh in hruške?“ „Prav dobro,“ odgovori Ančika. „Glej,“ rečejo mati, „kruha in hrušek ti ne bi mogla dati, ako ne bi bilo včasih ljubega dežja. Ako bi vedno solnce sijalo, ne bi mogle hruške rasti in tudi žito ne, iz katerega dobivamo dobri kruhek.“

Ančiki je bilo žal, da je bila tako nevoljna čez dež, pa vprihodnje tudi ni več godernjala, ako jo je dež nekoliko namočil.

Prisega v naravi.

Otroci, v naravo
Cvetočo pojmo,
Cvetlice preljube
Prekrasno cvetó!
Tam bele, rudeče
In modre so vmes,
Prijetno podale
Se bodo v povéz.

Le ročno na delo
Tovarši mladí!
Da šopek prekrasen
Si vsak naredí.
Pripeli ga bomo
Na persi mladé,
V katerih nam bije
Slovensko sercé.

Veselo in urno
Junasko, čverstó
Pojdimo tovarši
V naravo lepó.
Že v zgodnej mladosti
Pokaže naj vsak,
Za narod premili
Da čverst bo vojak.

V molitvi gorečej
Zdaj kviško roké,
Očetu v nebesih
Zročimo sercé.
V naravi prekrasnej
Prisézimo si:
Za dom naš preljubi
Sercé naj gori.

Ivan T.

Stvarniku.

Ko zjutraj komaj se dani,
Škerjanček milo žvergolí;
Ko druge tičice pojó
Zahvalno Tebi spemico:

Na prosto jaz vesel hitim
Te s tičicami vred častim;
Saj si nas vstvaril le zató
Da tebe Stvarnik hvalimo.

Kakó bi vendar ne slavil,
Kakó te Oče! ne častil,
Saj vse karkoli le imam,
Imam od Tebe, to spoznam.

F. Šetina.

